

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ UNA BATALLADA CADA SENMANA.

SE VENA A 2 QUARTOS PER TOT ARREU.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

ADMINISTRACIÓ: RAMBLA DEL MITJ, 20.

UNA CUESTIO QUE DÚ MOLTA CÚA.

Protesta de los gossos contra las disposiciones presas en contra d' ells.

EXÀMENS.

Arriba 'l mes de Juny: se tanquen las clases: abundan las *canguelitis* entre 'l'estudiants: los ulls cansats de perdre nits en cafés, teatros y altres bromas, s' adorman davant dels llibres: y 'l fruit de tot un curs de calaveradas comensa á pendre la forma de una carabassa.

Hi ha estudiants que en aquest temps se troban en lo cas de poder exclamar:

—Hi sembrat diners y salut... y ¿qué dirian que m' ha sortit?— ¡Carabasseras!

A semblansa de aquell pagés que deya:

—Hi sembrat patatas... y ¿qué dirian que m' ha sortit?... Una truja que se me las ha menjadas!

De cullitas d' aquestas tant impensadas, n' ofereix molts cassos la vida social, sobre-tot en temps d' exàmens.

* *

O sino haguessen vingut avuy ab m' al café, y m' haurian vist examinant á tot un professor, partidari de la present situació, especie de *Cándido* com aquell de'n Mañé y Flaquer, professor que avants d' aquestos temps vivia amplement ab la llibertat d' ensenyansa, y que are aviat no n' hi quedarà d' altra que la d' *ensenyar* la camisa pèls forats de las calsas.

—¡Ahont aném senyor Ximplici! l'hi he dit al veure'l: vinga ab mí que pendrém café y enrahonarém un rato.

Y ja 'l tenen acompanyantme, y demanant á mes del café un pá ab mantega, cosa que no entrava en lo tracte, pero que jo l' hi dispense al veure que 'l pobre potsé encare estava en dejú.

—¿Que tal com aném? l' hi he preguntat.

—Home, aixó vostés tenen que dirho, are que conspiran... ¿Que 's creuen que no se sab?...

—¡Cá!.. no senyor: no 'u crega... ¿Voldria vosté que tractantse de una situació tan sólida, tant justa, tant reparadora, de una situació que mereix la confiança mes complerta de totas las notabilitats del país, tractessim de tirarla á terra?... No senyor: no faltaria mes, sino que tant tontament nos causessim la nostra propia ruina!.. No, no, qu' estiga tranquil lo Sant Pare en Roma y nosaltres á casa, senyó Ximplici, que sense ser moros ni molt menos, lo que ha de ser, será; y sino, senyal segura que no t' e de ser...

—¿Que ho diu de sério ó de broma?

—¿Broma? Que no sab que aquesta paraula está borrada del diccionari? ¿Qui parla de bromas en los temps que corran?... Pósis vosté mateix la ma al pit y contéstim á las següents preguntas:

* *

—Están de broma vostés ni polen estarho?

—Aixó si que no: perque tota broma es contraria als nostres principis, que casualment se distingeixen dels altres, per lo sessuts, assentats y molt formals... molt formals sobre tot...

—Naturalment home, y aixís se comprén que quant avants de pujar al candelero deyan que desitjavan una llibertat de reunió á l' *inglesa*, una llibertat de associació á la *inglesa*; una llibertat de impremta á l' *inglesa*, y en una paraule una llibertat en totas las sèvas manifestacions á la *inglesa* també, no volian dir com á Inglaterra, sino expressar que 'n' la *quedarían á deure*, ó siga que tots los espanyols seriam los seus acreedors, los seus *inglesos* ¿no es aixó?

—*Hombre, hombre, hombre, hombre...*

—Deixis d' *hombres* y vaji contestant:—De segur que quan van acabar de triuñar—no 'l govern, que ab aquest no volém ni podém partirhi peras—sino vostés, los seus amichs, deyan que ab menos de quinze dias acabariaa los carlins, perque 'ls quitavan lo pretest de insurreccionarse—perque vaja, confessém que aquests pillastres durant la revolució tenian un pretest, may siga sino 'l de *ferse 'ls seus*—de segur repeteixo, que llavors tampoch parlavan de broma ¿no es vritat?...

—Oh es que vostés quan van pujar també van dirho.

—Pero perque vam dirho y no poguerem cumplirho vostés nos van treure, y ademés ja es sabut que nosaltres som *bromistas*, y vostés una gent de pes, que cad' un pesa lo menos vint quintars....

—Suprimeixi las alusions: fássim lo favor: que conto que aviat ni pesaré vint lliuras....

—Donchs bueno: suprimim las *ilusions*, y vaji responent:

—Vostés quan deyan al principi:— «la *bolsa* puja: ha arribat á 20: sembla un miracle: ja no hi ha que temer res: abla confiança que 's desperta, podrán pagarse 'ls cupons avants de vence: de vint á trenta no mes ne van déu: de trenta á quaranta déu més: de déu en déu arribarém de un brinco á la par, y ja 'l paper no será paper mullat, y 'ls diners anirán á raig, y la felicitat de la pobla Espanya será complerta», ¿veritat que tampoch parlavan de broma?...

—Home: vosté vol acorralarme...

—No senyor; parlo formal: ja l'hi he dit que considero que ni vosté es *bromista* ni 'ls temps están per bromadas...

—Es que jo perque ho entengui hi he perdut ab aquesta situació... ¿m' entén?

—Y jo també senyó Ximplici!... Pero á vosté al menos, ja que perdia la *classe libre*: l' hi quedava 'l recurs de demanar un empleo per indemnissarse.

—Si ja ho he fet: vaig demanar una plassa, y eran 20 mil que la pretenian.

—Bona plassa havia de ser aquesta!..

—La de oficial tercer de una secció de govern de provincia, dotada ab 8 mil ralets l' any....

—¡Mosca! Donchs digui que aquesta cassusa tampoch vá de *broma*, senyor Ximplici!..

—Home: ab tantas bromas ja 'm crema.

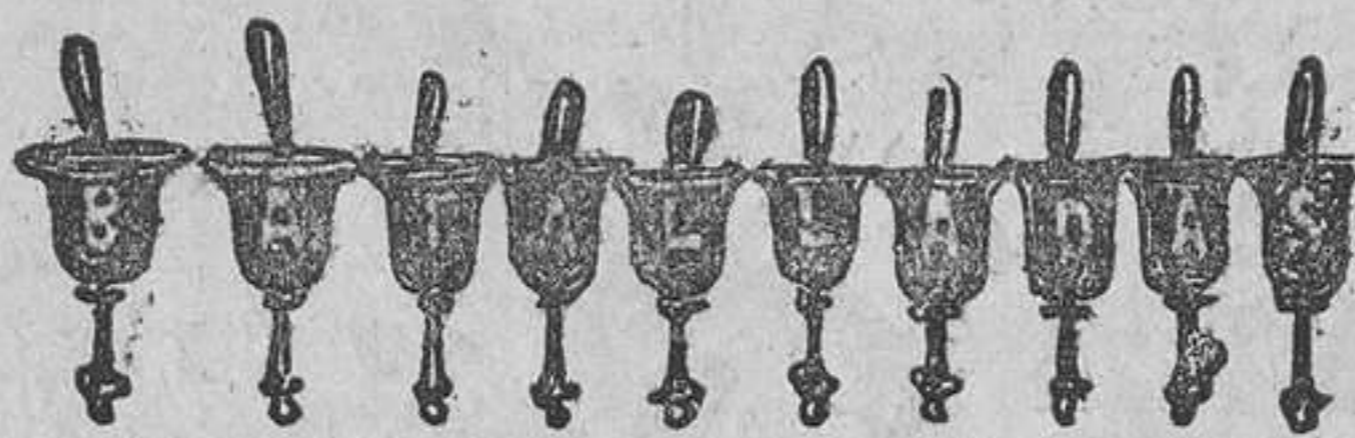
—Deixémho si l' ofenen: pero avants de acabar, vosté que ha tingut ribets de catedrático, y que en qüestions d' exàmens no pretench pas entendrehi ni una sombra de lo que vosté, díguim després de las preguntas que l' hi hefet y las respuestas que han merescut.... si no mereixen una *carabassa*!

—Ja veurá, á certs alumnos no se 'ls deixa pujá á exàmens.

—No digui res mes: are entench las repugancias que té la present situació á que 'l públich qu' es lo supremo catedrático l' examini ¿no es veritat?

Don Ximplici vá pagarme ab una estúpida mitja-rialla al veure que l' hi pagava ab mitja-pesseta lo seu café ab pá y mantega, cantitat que vaig considerar com los drets d' aquest exàmen.

P. K.

La partida del Huguet está insubordinada y crida «¡Abaix los galons!» perque no cobra.

Alguns individus, en número de 28 se han presentat á indult... y per supuesto, los liberals tant galans.. ¿socorros reclaméu? Donchs aquí estém nosaltres.»

¡Ah! acabarem ab los carlins: no 'n duptin: las llágrimas d' *enterniment* debilitan molt als homes... y ¡vaja! enternimlos, enternimlos!

Un periódich de la situació:

—Aquesta baixa de la *bolsa* es injustificada, complertament injustificada....

Un altre que no 'u es:

—Pues compri l' *Eco d' Espanya* paper del Estat y s' arruinará de la manera mes injustificada del mon.

Lo director d' estancadas, ha dit que 'ls cigarros no tenen *nicotina*.

Nicotina podrá ser que no 'n tingan: pero *estrignina* no hi ha pas qui m' ho trega del cap.

Referintse á lo que diuen los carlins, exclama un corresponal de l' *Epoca*, periódich mes ministerial que 'l ministeri:

«Anyadeixen que sense necessitat de moures de las sèvas posiciones, los ho donarán tot net y pastatlos liberals, destrossantse á Madrid los uns ab los altres ab los seus *dimes y directes* y conspiracions, com ja han comensat á ferho. Lo que digan aixó 'ls carlins no es lo mes mal: lo mes mal es que tingan motius per dirho.»

A *confessió* de part... combregar y extremaunció!

¿Volen coneixe una de aquellas pintorescas conseqüencias de la pena de mort?

Donchs escoltin:

Los autoritats de Reus han multat als enteramerts per l'escándol que donaren disputant al butxi la propietat de la roba que duya 'l reo Jaume Soler.

Una lutxa de corbs humans.... ¡es una cosa tant bonica!..

L' *Epoca* diu que 'l carlisme s' ha entrat per las portas de la situació...

Pues no hi ha mes que treurel per la finestra... ó mantenirlo, que allá hont n' hi menjans, n' hi menjan VII.

Asseguran que 'l rey de Grecia tracta de abdicar.

¡Oh, noblesa de sentiments!..

Una de las modas de aquesta temporada no consisteix en portar sombrero de color de cendra, ni sabata escotada, ni las senyoras la pinta de *convexa* en forma de flor de lis.

Llegeixin los periódichs de la actual situació: consisteix en atacar rudament á n' en Castelar y á n' en Ruiz Zorrilla ausents d' Espanya.

Pero aquesta moda 'n supesa un' altra.

¿No l' endavinan?

Donchs vé á ser una especie de polisson, conegut per la *por*.

Segons se diu la mare del desgraciat Ubierna, al saber la sentencia que pesava sobre 'l seu fill se torná boja, y al tenir noticia de que havia sigut denegada la sollicitud de indult, morí del sentiment.

Los partidaris de la pena de mort deuen estar entussiasmats!

Un pobre estudiant de medicina ha mort de la messegada de un gos rabiós.

Los enemichs de la rassa canina, aixecan lo crit al cel com si tractessin d' exterminarla.

Sensible es que 'ls gossos se tornin rabiosos; pero no 'u es menos que 'ls municipis se gastin grossas cantitats en estrignina, y que fins are no s' haja pensat en oferir un premi al que estudihi un medi científich de estroncar y prevenir l' hidrofóbia, aixís com se trobá la vacuna pera estroncar la verola.

L' amich mes fiel de l' home, bè 's mereix aixó y molt mes.

¿No seria millor que las bolas d' estrignina 's reservessin exclussivament pèls carlins?

ATMÓSFERA CARLISTA.

—¿Quina vida, si durava....

Aixó, aixó es estar xalats!..

—Home are aquí á tots plegats del mateix los hi parlava.

—Menjá y beure y no fer ré,

costrar sou, no treballar...

¡quin temps, si pogués durar....

Resultat: está SERÉ!

—¡A formar tots y á la plassa!

¿No sentiu? Tocan llamada...

—Lo gefe y sa lladregada

voldrán feros donar cassa?...

—Tot aixó será un mal dia...

—¿No sortim?...—Es á la vora
la columna!...—Donchs á foral...
Resultat: que 'l temps VARIAL

—La columna 'ns persegueix...
Forta gambada y l'ull viu...
—Sentiu com segueix?... sentiu?...
—Ma noys, ne tindrem un feix!...
—Ja s'acosta la taboal...
—¡Maliatsiga 'l ser caril!...
—Dintre mi j quart ja es aquí...
—¡Ay la cosa s' ENNEVOLA!

—Miréus la columna'ns topa...
no hi ha mes, tenimhi foch!...
—Fora por: cada hu al seu lloch
hasta que arribi la tropa!...
—Tots lo fusell á la má,
tots, á punt las municions...
tots, pil y foral minyons!...
Me sembla á mi que PLOURÁ.

—Au, avant! y foch á n'ells!...
—Los canons, quins clars que deixan!
—Amaguéms que 's diverteixan...
—¡Quin espatech de fusells!...
—¿No sentiu?—Que?—Retirada!
—Cobarts... capons... Prò fugim...
—Què fem? . ¡Quin foch que tenim!
LLAMPS Y TRONS Y PEDREGADA!

—Trons y llamps ¡quina sumanta!
—Hi han petat casi 'ls mes bons...
—Campi qui puga minyons,
que aixó espanta, que aixó espanta!
—¡Ay perdol...—Per Dèu pietat!...
—¡Ay las camas!...—¡Ay las mans!
—¡Compassió!...—Tots som germans!
—Vaja, guapa TEMPESTAT!

PERE BOTERO.

Un ditxo popular explicat:

—Sant Joan de la carbassa gran.
Era un que s' examinava en aquesta diada
y varen donarli una carbassa tremebunda. Per
designar aquell dia memorable, hi afegí: de la
carbassa gran.

Aquesta versió es de un estudiant.

Un cabecilla carlí al veure una columna,
criava sempre:

—Avant, minyons, avant!
Y aquests al sentirlo, giravan qua, y fugian
á pas de galgo.
—Y perquè no m'héu d'obehir? deya lo ca-
becilla.

—Avant!... ¡que no sab lo que vol dir avant?
l' hi responia 'l segon: donchs avant indica
progrés; aixís donchs, si no es bó per carlí, no
enganyi á la partida.

Prompte's tirarán patos en lo lago del Parch.
Aquests patos may se sab qui se 'ls menja;
pero es segur que Barcelona 'ls paga.
Com que sempre la pobra tè de pagarlo 'l pato.

Un aficionat á la etimología de las paraulas,
ha trobat que l 'mot indull, hauria de susti-
tuirse per indolt, parlant ab propietat.

Y ¡may dirian en que 's fanda?
En que 's deriva de la paraula indol-encia.

FABULETA.

Per cusirse aquí al bras las tres estrellas
se'n vá aná ab los carlins en Gatuellas,
y en lo primer combat
de panxa en l' ayre ne caygué estrellat
ans de morir, ferit,
contemplant las estrellas de la nit.
Molts cops ¡negra fortuna!
l' estrella que un se pensa, 's torna lluna.

AMOR....

La vaig veure quan entraba
en lo Tívoli, á las vuit,
váreig corre á pendre asiento
per no estar d' ella molt lluny;
al seu costat vaig assèurem,
fingint tenirne un disgust,
tot fent petons á un mal puro
y ab posició de gandul.
Ella sols per no abaixarse,
fent lo mut mostraba orguli;
jo per no abaixarme ab ella,
mostraba orgull fent lo mut,
Ella de rehüll miraba,
jo miraba de rehüll;
ella 'l punt ferma aguantaba,
jo ferm aguantaba 'l punt,
quan de prompte als ulls l'hi mire
que una llágrima hi rellú,
y per sos ulls compromesa
treu un moca lor mitj brut.
Aixugantse á mirá'm torna,
jo en fè 'l sério trobant gust,
«y com plora la pobretal»
deya entre mi convensut.
«Vaja conech que m'estima
»conech que 'm tè un amor... pur»
y ella en tant, plora que plora,
com si s' hagues mort algú.

Quan la vella no filava
(perque aixó vá se' al dilluns)
jo, prenent un determini
per la compassió mogut,
l' hi vaig dir:—¿qué tens Tuyetas?
¿potser creus que ja no 't vull?
y ab desdeny diu:—¡Ay, quin puro!
Tamps ha que 'm fa plora 'ls ulls.
GESTUS.

A Vilanova s'ha batejat un noy: los padrins
y 'l capella pèl seu ordre l'hi han posat los se-
güents noms:
—Carlos, Séptim, Coronat.
No's diu si en lo bateig vá haberhi música
de Offenbach, ni si á la criatura en lloch d'ay-
gua ván batejarla ab petróleo.

Opinions sobre la calor:
UNA POLLA: ¡Ay que felís! ser polla y poder
ensenyar aquesta miqueta de *petaruga* ¡Tè tants
atractius en los temps de calor!
UN MODERAT: Aquesta calor ja no's pot sufrir:
com hi ha mon mereixeria que la declaraessin
ilegal.
UN EXALTAT: Aixís m' agrada: are al menós
tothom es *cap-calent*.
UN GITANO: L' istiu parla en *caló*, oom jó.
UN MOSQUIT: Are si un se dedica á la con-
quista de una noya, sua 'l *quilo* y per xó cum-
pleix ab lo precepte evangélich: «Te guanya-
rás lo pá ab lo suor del teu front.»
Jo: De segur que si la *calor* fos periodista,
en aquest temps no's *deixaria sentir* tant. Ja
veuria com l'hi taparian la boca.

SONET ITALIAÍ.

Assessino é crudele mata-gossi,
¡Quanto cani socomba á la tua bol-la!
Al pensari vomitta ma parol-la
piu rabbia que non pa... zitto, no 'n fossi
que non fasciam par re triste negossi
é non paguessim cara la tabol-la!..
Ma quanti non jitate á la cassol-la
de cani desgrasciati è non rabiossi!
E questo voi pensare esto una hassagnal...
¡Iniquitate, morte, fera sagnal...
¡Mostrare in indeffensi 'l valor tuol...
Una cosa tan solo i boai ansian,
que quan sabri intra cami te veurian
rispondessin al punt... toccando il duol!
L. T. C.

Aquest últim dijous en Sagasta havia de ha-
ver dinat en Palacio.
Tambè havia de haverho fet en Mañé y Fla-
quer.
Y després que digan que no hi son per
menjar!

Un gacetiller festeja á una noya mol franca.
Un dia preocupat ab las cosas d' Espanya, y
ab la situació terribe de la prempsa, feya una
hora que s'estava al costat de la seva xicota,
sense dirli res.
Aquesta exclamá al últim:
—¿Que ha de durar molt aquest silenci?
—Pregúntiu al Sr. Fiscal d' impremta!.....
Ay! dispensi: are estava distret.

SONET.

¡Quin goig tan gran mon cor experimenta,
quan al só del clari s' obra 'l xiquero
y apareix en la plassa 'l toro fiero
que sols ab son mirar ja diu tormental!..
¡Y veure'l fè un avans tot de repente,
mogut per la passada de un caperol!..
¡Com fá cambiar l' acció de tot torero
que al mirar son ardor, lo fugi 'l tenta!
¡Y quin goig també 'm dona quan frenétich,
ressonant per l' espay, ronchs crits udola,
causant certa inquietut son mirar tétrich.
Mes si franch haig de ser, mon cor mes vola,
trobant l' estat del toro mes poétich
un cop mort y guisat en la cassola!
J. C.

¿Quina constitució adoptém?
Uns: la del 69: alt.es la del 45: altres final-
ment ni l' una ni l' altra, ni cap...
Lo país: ¡Home! comensa á fer calor.

Lo mestre al noy de sempre:
—Noy: comensas á ferte grandet y es neces-
sari pensar en lo teu porvenir. Hi ha moltes
carreras, pero la major part dolentas, per lo es-
plotadas qu'están: si m' haguessis de creure,
tirarias per pilot, qu'encare que molt treball,
dona també molt bon profit.
—No vull serne pas.
—Y perquè?
—Perque 'l cuyner de casa diu que tots los
marinos tenen la sort del ou.
—¡Qué dius are?
—Si senyers perque tots acaban ó bè estre-
llats ó passats per aygna.

A UNA DELS ULLS NEGRES.

La nit tot y sent negra ostenta estrellas:
la tinta sentne negra, guarda hi-torias,
y negres los seus ulls, guardan y ostentan
lleganyas y mussols á totas horas.
R. B.

Barberillo Lava-piès

fan avuy al Espanyol...
y costant tant poch dinés
¿que 'ls sembla? Fora un bunyol
lo dirli que 'ns los rentés?...
U. R.

Cosas que 's fan sense treballar:
Ulleras, bolados, escudella, fástich, bunyols
pastels, criaturadas y altras.

Cosas que á pesar que valen diners se rega-
lan:
Tunyina, estofat, pebrots, crostons, pinyas,
castanyas, bolets, llenya, micos y altras.

CANTARELLAS.

Quan passa per un carrer
dú tant d' ayre Reparada,
que fins fá saltar... las pelas
que un hom portia á la butxaca.

Es tanta la mèva sort
es tant gran la mèva ditxa,
que per lo carré he trobat
lo botò de una levita!

—Ab la gran suor del front
s' han d' afanyar las mussadas...
Aixó ho deya un que tenia
una fábrica y sis casas.
P. C.

Per matá un pardal tremolo...
per poca cosa tinch por...
¡com vols donchs que jo t' estimi,
Roseta, si no tinch cor!...

C.

Diu que 'l marit que desitjas
tè de està en punt elevat:
tocant á aixó ningú 'm guanya,
perque visch sota terrat.

P. B.

CUENTOS

—Senyor Quim: sab que m' hi convenut de
que 40 personas son poch per detenir un bor-
ratxo de lley?

—Donchs no ho dupti Senyor Joan. ¡No n' ha
vist may cap? Bé son mes de quaranta las que
l' hi fan rotllo, sobre-tot si esd' hora; mes de
quaranta personas que'l segueixen y un muni-
cipal que'l dú á ca la ciutat.

Al objecte de burlarse de un pobre pagés
que manava un remat de tocinos, se l' hi acos-
tá un graciós y l' hi digué:

—Dèu vos quart capitá de tocinos.

Le pagés contestá:

—Sigau molt bèn vingut soldat de la mèva
companyia.

—¡Ay pare tinch un ardor al cor! deya un
jove de divuit anys, sense ofici ni benefici. ¡Ne-
cessito casarme de todas las maneras, y sino
aquest ardor me mata!

—Cásat si vols: pero lo qu' es ab mi, no hi
contis per res, digué 'l pare.

Al cap de un any, lo jove fiach y mal vestit,
se 'n aná á trobar lo seu pare.

—Ay pare: fa quinze dias que no menjo ca-
lent: fá fret y no tinch roba: á casa 'ns morim
de miseria...

—Home, me'n alegro, contestá 'l pare: ¡No
't queixavas de un ardor temps endarrera?
Donchs vaja, que are si qu' estarás bèn fresch!

EPICRAMAS

Vá dir un jorn la Pacats

á cert jove molt finet:

—¡Que 'n fá que té 'l cor tant fret?

—Es que prenh molts granisats!

V. R.

Un amich que jo tenia

casat ab la Reparada,

—Jo tinch, deya tot lo dia,

la vida mes arrastrada.

—Perque? va dirli sa tia

Y ell digué:—Senzillament

vá á saberho en un moment:

só conductor del Tramvia!

M. F.

Sabatassas! á n'en Grenyas

l' anomenan, y 'l calsassas

sempre diu: —Jo sabatassas?

Si sempre duch espartenyas!...

P. B.

Un andalús qu' era cundo

digué brincantse ab primor:

—Sirvo de argo en este mundo.

—Si senyó: de vagamundo.

—Pue jágalo ozté mejor.

B. B. T.

—Ahont té 'l seu fill senyor Valls?

—Cami d' una exposició.

—¿A Filadelfia?

—Cá, no:

perseguint á la facció
del cabecilla Savalls.

Á. F. O.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Hen enviad endavinallas ó xaradas dignas d' insertarse los
ciudadans Oncle y nebot, Denteta, Pens Botero, Manxaire,
Chinchmica etc. y Frare llech.

Las demés que s' han remés y'is noms dels autors de las
quals no quedan mencionats, no poden insertarse per fluixas,
fácils d' endavinar, mal combinadas, mal versificadas ó per
altres defectes per l' estil.

Ciudadá Pep Botella. No podém aprofitar mes que una pre-
gunta.—D. Vicente y C.^a. Mirarém de recordárnose'n.—Nye-
lo. Una pregunta també es l' únich que pot aprofitarse.—Pe-
rrico Matalassé. Gracias per lo que 'ns envia: está bè.—Mort
de fam. De tot lo rebut sols una cantarella val la pena de
anarhi na xich adobada.—Dos fills de Catalunya. Aprofitarém
algunas preguntas.—Denteta. Y la de vosté també.—Pere
Botero. Las poesias fluixejan: home ¡brillo! ¡brillo!—Desaho-
gat. Aceptem ab molt gust lo geroglífich-problema.—Un novi-
ci. Y l' anégrama y 'l salt de vosté.—Manxaire. L' epígra-
ma bè: lo demés no marxa.—Ciudadans Puerto-riqueño, Llar-
gandaixet, Gadelina, Un cessant, A. Crstue, Panxa-contenta,
S. M. y M., Reblat, Sauqui etc., Ferrer de tall, Francisca Dau-
rada, Oncle y Nebot, Blanch de Tayá, Bernat Pescaire, Felip
Serracana, Lolita y Maneta Grau, Barlaquí, Un ex-enamerat,
y Un capitalista pobre. Res de lo que 'ns envian fa per casa.—
A. S. y Ll. Arregiat en forma de quiento podrá anarhi 'l seu
epígrama.—Somia truytas. Si vosté somia nosaltres no;
pues que aixó de copiar tant bestialment com fá vosté, es
molt tonto.—Chinchmica etc. Insertarém alguna cantarella
de las que 'ns remet.—Dos sibechs. Y una pregunta de vosté.
—Quim. La poesia es bastant aixerida: falta perfilarla una
miqueta: treballi forsa.—Roseta Baixará. Hi ha alguna cosa
molt gastada entre lo que 'ns remet: l' únich que pot aprofitar-
se es l' epígrama.—Frare-llech. Igual que 'l seu y la seva can-
tarella.—Un recontra etc. Lo mateix que alguns dels que vos-
té 'ns envia.

SOLUCIONES

que corresponen á lo insertat en lo
últim número de la Campana.

1.ª ANAGRAMA.—Porta.—Patró.—Torpa.—Tropa.—To-
par.—Ratop.—Arpot.—Optar.

2.ª PREOCUPACIONES ACERTADAS.—Lo fulano era de Bany-
ol-as.

3.ª TORTURA CEREBRAL.—Varen trobarni una y mitja, con-
tanthi la del coll.

4.ª PREGUNTA 1.ª—Que no camini.

5.ª PREGUNTA 2.ª—La sítaba na.

6.ª GEROGLIFICH-PROBLEMA.—Dos vuitens de vi de pela + dos
vuitens de ayguardent=Un barraló de barreja.

7.ª FUGA DE VOCALS

Un pinxo ab un punxó punxa
á la panxa de un panxut.
lo panxut l' hi du pinxot
pinxa bè que pinxas brut.

8.ª FUGA DE CONSONANTS:

Cinch fills richs y tísichs tinch,
bens son tots com los moltons,
Ximplici, Gil y Crispí,
Odon y Roch son sos noms.

9.ª XARADA 1.ª—Tem-pe-ra-tu-ra.

10.ª XARADA 2.ª—Pa-ta-ca-da.

11.ª ENDAVINALLA.—Porta-monedas.

12.ª GEROGLIFICH.—qui no té pá, se 'n pensa moltas.

Han endavinat todas las soluciones menos las 2 y 8, Xilef
M. M. y Puix Gros: menos las 1, 8 y 9, Blanch de Tayá y Un
puerto-riqueño: menos las 8, 9 y 12, Llargandaixet y ¡V. R.
E.: menos las 2, 7, 8 y 12, Nyeia: los 2, 3, 4, 5, 6, 7 y 11,
Dssahogat: las 1, 3, 4, 5, 7 y 10, Dos sibechs: las 1, 4, 5, 6
y 7, Chinchmica etc.: las 3, 4, 5 y 7, Frare-llech: las 3, 5,
7 y 11, Dos fills de Catalunya: las 3, 4 y 5, Sanequis: las 5 y
11, Ferrer de Tall y finalment las 3 y 11, Francisca Daurada.

SALT DEL CABALL.

las,	gas	ja	ma	mi	cos,	com	tim
'm	corn	llu	sos,	nas;	ri	nós	mans,
áa	ve	du	nos	ca	pal	lo	lo
un	sem	co	pant	bras	tras	las	fa
¡la	cas,	Si	peus	ras	mas	xu	llas
bla	y	mar/..	y	se	re	re	las
bar	u:	xi	ti	fes	cap,	dos	un
nas	sen	sin	di	pet	ab	o	lo

A. F. O.

ANAGRAMA.

Un tot doná un tot á casa
y's quedá tot lo cap d'asa.
Ab quatre llettras no mes
tens tres tots que no't dich res.

TAUJANOT.

PREGUNTAS MUSICALS.

1.ª ¿Quin es l' instrument de música que
gasta mes franquesa?
2.ª ¿Y l' instrument que paga mes drets de
consums?

DOS GANDULS DE LAS DELICIAS.

FUGA DE VOCALS.

L. m.r. d. l. M.r..
c.m q.. t. 'l s.. m.r.t m.r.t
n M.r.t. l. f. l' m.r
.pr.p d.l m.r c.d. d..

DOS PARAYGUAS FORADATS.

FUGA DE CONSONANTS.

.o.e. i..ue.e.
.ue .e .a.a ...a.ue.e.
.o.e. i...á.
.ue .e .a.a ...au.á.

TREPITJA-ESPINAS.

PROBLEMA ARITMÉTICH.

Un gefe de columna reb l' ordre de perseguir
fins á exterminarla á una partida facciosa. La
partida al saberho decideix empendre una rápi-
da y constant fugida, caminant en 2 horas un es-
pay de 3, y reposant 7 horas diarias.

Al dia següent arriba al poble la columna, y
determina 'l gefe fer 15 horas en l' espay de 10,
descansant també 7 horas diarias.

Se desitja saber quan temps empleará la co-
lumna en alcansar al enemich?

DOS FILLS DE CATALUNYA.

TORTURA CEREBRAL.

¿Qu' es primer l' ou ó la gallina?

DENTETA.

XARADA

I.

Lo mèva hu-dos té tres llettras,
lletra n' es la mèva tres,
y la mèva dos y quarta
m' estima á no poder mes.

Per la tot baix la quart-dos,
lo tot dona vida als sers....
Crech lector que la xarada
trobarás, pues en ella ets.

RALIF.

II.

Tersa-tersa, tersa-tersa
es dos segona-segona,
y fá hu-hu, hu-hu si canta
alguna cansó amorosa.

Ella es tot, filla de hu-dos.
¿Vols un dato mes preciós?

PERE BOTERO.

ENDAVINALLA.

Tinch cara y no soch persona,
tinch ira y no faig cap mal,
tinch radi y no só rodona
y aria y no só musical.

Véyas rumia una estona
que la cosa bè se ho val.

MARCH BILL.

GEROGLIFICH.

¿Com te dius?

VoL.

Si senyor.

AQUELL.

(Las soluciones en lo próxim número.)

GRAN SALON DEL TEATRO DEL CIRCO. GRAN MUSEO HARTKOPFF.

Exposicion artística y científica, única en su
clase. Horas de verlo, de 10 de la mañana á 10
de la noche.—Entrada 4 reales.

IMP. V. Y F. GASPAR, ATAUFO, 14.
Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.